

[Valdemar Thomsen.]

som Tilfældet var under Forhandlingerne med England, at danske Landbrugsprodukter kan borttuses paa en saadan Maade, at Pengemagten og Lediggangen favoriseres paa Landbrugets Bekostning. For at disse Forhaabninger kan gaa i Opfyldelse, vil det imidlertid være nødvendigt, at Landbrugernes Sammenslutning og Erhvervsudvalget ikke mister sin Slagkraft.

Sandheden er nemlig den, at de nu gældende forholdsvis gunstige Priser bl. a. skyldes en udholdende og maalbevidst Indsats fra L. S.'s Side. For at skaffe Landbruget Produktionsprisen for sine Varer søgte Knud Bach for snart tre Aar tilbage Føling med indfyldelsesrige Kredse i Tyskland, og glædeligvis viste det sig under Handelsforhandlingerne, at Kravet om Produktionsprisen har vundet Forstaaelse hos de tyske Forhandlere, som allerede fremhævet, ikke fordi Regeringsudvalget gjorde sig Anstrengelser i saa Henseende. De officielle danske Forhandlere fremhævede nemlig, at det afgørende for Landbruget ikke saa meget var Prisniveauets Højde som det, at vi til Gengæld for vore Landbrugsprodukter kunde faa Raavarer, Halvfabrikata og Færdigvarer til billige Priser.

Knud Bach var i 1938 indbudt til Bondedagen i Goslar. I Fjor var han indbudt til et Besøg i Tyskland den 15. April. Paa Grund af Besættelsen undlod han at rejse. Beslutningen om at vente til senere tog han efter at have forhandlet med Landbrugsraadets Præsident. Til Trods herfor gik der gennem Venstrepressen lange Historier om Knud Bachs paastaaede Udenlandsrejse, og vel at mærke, uden at det for Knud Bach var muligt at faa Løgnhistorien dementeret. Denne lumpne Optræden, som enkelte endnu maaske erindrere, gav Anledning til, at Bondepartiet stillede en Forespørgsel til daværende Minister Hauch, men — meget betegnende — uden at faa den besvaret. Naar Løgn og Mistæneliggørelse specielt bringes i Anvendelse over for Landbrugernes Sammenslutning og Bondepartiet, skyldes det sikkert den Omstændighed, at Landbrugernes Sammenslutning saa afgørende har krydset Storfinansens og dermed Partipressens Planer om at forringe Landbrugets Eksistensmuligheder.

Efter at saa vel Landbrugernes Sammenslutning som Bondepartiet gennem Sagsanlæg forsøgte at faa de værste Skraalhalse til at fremkomme med Beviser for deres ærerørige Sigtelser, er der blevet nogenlunde Ro. Det er naturligvis ogsaa ubehageligt

for de Herrer, som tidlig og silde taler om værdig og korrekt Optræden, at blive idømt Straf for deres løse Mund, navnlig efter at det selv i de lukkede Retsmøder har været umuligt for dem at overbevise Dommerne om deres Uskyld og gode nationale Hensigter. Et af Løgnjournalistikkens Udslag er en Meddelelse i Venstrepressen om, at der i Erhvervsudvalget kun staar 400 Mejerier, og at Formanden for Erhvervsudvalget har tilkendegivet, at han har ønsket at trække sig tilbage. Heroverfor meddeler Formanden, at der staar over 600 Mejerier i Erhvervsudvalget, og at han ikke saa meget som har tænkt paa at trække sig tilbage. Men tro endelig ikke, at de paagældende Blade gør Afbigt. Noget saadant hører aabenbart ikke med til korrekt og værdig; for ikke at sige anstændig Optræden.

Det var et lille Indblik i de Metoder, som det saakaldte Folkestyre inden for og uden for disse Mure finder det forsvarligt og formaalstjenligt at bringe i Anvendelse. Dertil kommer, at Regeringen trods Pengeirigeligheden ikke tør røre ved Renten, og at man staar magtesløs over for ikke alene Arbejdsløsheden, men ogsaa over for Mangel paa Arbejdskraft.

Endnu et lille Billede fra Dagliglivet, der belyser den Respekt, man i Praksis nærer for de højt priste personlige og politiske Frihedsgoder. Et fremtrædende Medlem af Tinget mistede for kort Tid siden et godt Ben i Nationalbankens Repræsentantskab, aabenbart kun fordi han benyttede sin personlige Frihed til at give Udtryk for en selvstændig Mening, som ikke var Regeringen tilpas. Det almindelige er jo ellers ikke at straffe ved at fratage, men at belønne Medløbere og Partigængere. Det er sikkert det, som den højtærede Indenrigsminister tænkte paa, da han i sin Grundlovstale antydede, at Folkestyret er i Forfald, fordi man er optaget af gennem politisk Indflydelse at rage til sig af Fordele paa sine Medmeneskers Bekostning uden Hensyn til Landets Interesser.

Der skal unægtelig meget til, før man faar Øjnene op og ser, hvor det bærer hen. Da jeg i 1934 fra denne Plads fremsatte en noget tilsvarende Udtalelse, da var man her i Huset med det ærede Medlem Hr. Krag i Spidsen færdig at rive Hovedet af mig. Naar man nu tager alt det, som jeg her har nævnt, i Betragtning, forstaar man formentlig ogsaa, at Folkestyret er og maa være i Krise. Men man — det vil sige alle de, der vil se — forstaar tillige, hvor Ansvarer for denne Tingenes Tilstand bør lægges.

Det er ikke Bondepartiets Skyld, at